

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΪΤΙΔΟΣ (Ιω, δ' 5-42) 14 Μαΐου 2017

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ο ευαγγελιστής Ιωάννης μας φέρνει ενώπιόν μας ένα διάλογο μεταξύ του Κυρίου μας και μιας γυναίκας. Ας το εξετάσουμε. Είναι καταμεσήμερο και λίγο έξω από την πόλη της Σαμάρειας Συχάρ, στο πηγάδι του Ιακώβ, ο Κύριος κάθεται να ξεκουραστεί. Ο τόπος έρημος, κάποια Σαμαρείτισσα πλησιάζει με τη στάμνα της, για να πάρει νερό.

Καθώς την βλέπει ο Κύριος, της λέει: «Δώσε μου να πιω». Η γυναίκα απορεί: «Πώς εσύ τολμάς και ζητάς νερό από μένα, μια Σαμαρείτισσα;» Και ο Χριστός της αποκρίνεται: «Εάν γνώριζες τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος και ποιος σου ζητά νερό, εσύ θα του ζητούσες και θα σου έδινε νερό, που δεν στερεύει ποτέ». Η γυναίκα δεν κατάλαβε και ρωτά: «Κύριε, ούτε στάμνα έχεις και το πηγάδι είναι βαθύ· από πού, λοιπόν, έχεις το αστείρευτο νερό;» Και ο Χριστός της απαντά: «Καθένας που πίνει από το νερό αυτό του πηγαδιού, θα διψάσει πάλι. Εκείνος, όμως, που θα πιει από το νερό που θα του δώσω εγώ, δεν θα διψάσει ποτέ, αλλά θα αναβλύζει από την ψυχή του αστείρευτο νερό, για να του χαρίζει ζωή αιώνια».

— Κύριε, δωσε μου το νερό αυτό, παρακαλεί έκπληκτη η γυναίκα, για να μη διψώ ποτέ.

Ο Κύριος τότε της λέει: «Πήγαινε και φέρε εδώ και τον άνδρα σου». «Δεν έχω άνδρα», απαντά εκείνη.

Κι ο παντογνώστης Κύριος της αποκαλύπτει όλη της τη ζωή: «Αλήθεια είπες. Πέντε άνδρες έχεις πάρει κι αυτός που τώρα έχεις δεν είναι άνδρας σου».

Η γυναίκα σαστίζει: «Κύριε, καταλαβαίνω ότι είσαι προφήτης. Πες μου, πού πρέπει να προσκυνούμε τον Θεό, στο βουνό μας Γαριζείν ή στα Ιεροσόλυμα;» Και ο Κύριος απαντά: «Σε λίγο καιρό ούτε μόνο στο Γαριζείν, ούτε μόνο στα

Ιεροσόλυμα θα λατρεύετε τον Θεό. Ο Θεός είναι πνεύμα, κι όσοι Τον λατρεύουν, πρέπει να Τον προσκυνούν με αφοσίωση και επίγνωση».

Λέει σ' αυτόν η γυναίκα: «Γνωρίζω ότι έρχεται ο Μεσσίας. Όταν έλθει εκείνος, θα μας τα διδάξει όλα».

-Εγώ είμαι ο Μεσσίας! απαντά ο Κύριος.

Η γυναίκα τότε ενθουσιασμένη άφησε τη στάμνα της εκεί, έφυγε στην πόλη και άρχισε να φωνάζει: «Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που μου είπε όλα όσα έκανα. Μήπως είναι αυτός ο Χριστός;» Και οι Σαμαρείτες άρχισαν να έρχονται προς το πηγάδι, να δουν τον Κύριο σαν τα διψασμένα ελάφια προς την πηγή.

Ποιο όμως είναι «τό ύδωρ τό ζών» για το οποίο μίλησε ο Κύριος στη Σαμαρείτιδα; Είναι η Χάρις του Θεού. Ο Κύριος πήρε αφορμή από το φυσικό νερό του πηγαδιού και τη φυσική δίψα κάθε ανθρώπου, για να διδάξει το μυστήριο της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος. Η ζέστη του μεσημεριού, ο έρημος τόπος, το πηγάδι, η στάμνα, το νερό, η δίψα, όλα συντέλεσαν ως εικόνες για να περιγράψει ο Κύριος το μυστήριο της θείας Χάριτος, χωρίς την οποία ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει. Και ονομάζει ο Κύριος τη χάρη του Αγίου Πνεύματος «ύδωρ ζών», διότι η Χάρις του Θεού καθαρίζει την ψυχή του ανθρώπου από κάθε μολυσμό, την ξεκουράζει και τη δροσίζει από το λίβα της αμαρτίας τη ζωογονεί, ικανοποιεί όλους τους ανώτερους πόθους της, τη γεμίζει με όλες τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος, της μεταγγίζει ζωή αιώνια.

Και το νερό αυτό της ζωής μάς το παρέχει ο Κύριος όχι στο πηγάδι του Ιακώβ, αλλά στην αγία του Εκκλησία. Εκεί, με τα ιερά Μυστήρια, μας μεταγγίζει ζωή, μας παρέχει άφεση, λύτρωση, χορτασμό, σωτηρία. Μας αναγεννά σε νέα ζωή, όπως συνέβη και με τη Σαμαρείτιδα, η οποία έγινε στο εξής αφοσιωμένη μαθήτρια του Κυρίου, ισαπόστολος, αγία, η αγία Φωτεινή. Και έτρεξε στα πέρατα της γης, για να μεταδώσει το μυστήριο που έζησε, το μυστήριο της θείας Χάριτος.

Οι Σαμαρείτες ήταν ένα πνευματικό χωράφι έτοιμο για θερισμό. Πλήθος ψυχών που ποθούσαν να ακούσουν το κήρυγμα του Χριστού και να σωθούν. Γι' αυτό παρακάλεσαν τον Κύριο να μείνει στην πόλη τους. Δεν είχαν δει πολλά θαύματα. Ένα τους συγκλόνισε, η μεταστροφή της συμπατριώτισσάς τους. Και ο Κύριος, με το λόγο του και με τη χάρη του, τους βοήθησε να πιστέψουν και να μετανοήσουν.

Αλλά οι Σαμαρείτες εκείνοι αποτελούσαν μία προτύπωση, μια εικόνα όλης της ανθρωπότητας. Μιας ανθρωπότητας που, χωρίς συχνά να το συνειδητοποιεί, διψά να ακούσει το μήνυμα της λυτρώσεως, να ξεδιψάσει από το ύδωρ της ζωής. Πόσοι άνθρωποι και σήμερα βρίσκονται στην άγνοια, στην πλάνη, στο σκοτάδι! Και ζητούν λίγη χαρά, λίγη ανάπαυση. Ζητούν κάπου να πιαστούν, κάπου να βρουν λίγη ελπίδα, λίγο φως. Κι έχουμε χρέος όλοι μας να κάνουμε το έργο της Σαμαρείτιδος. Να μιλήσουμε σ' αυτούς με το λόγο μας και με το παράδειγμά μας για την εμπειρία της εν Χριστῶ ζωής. Οι ψυχές πολλές και περιμένουν. Είναι έτοιμες για θερισμό. Κάποιος πρέπει να τρέξει κοντά τους. Ας αντλήσουμε και εμείς το ύδωρ το ζων από την Αγία μας Εκκλησία για να γίνουμε και εμείς φορείς και μεταδότες του ύδατος Αυτού, του αλλομένου εις ζωὴν Αιώνιον. Γένοιτο.

Πρωτοπρεσβύτερος Δήμος Δημοσθένους